

Цезарь. Колко безумни ми са виждатъ страхуванията ти, Калфурние! Срамъ ма е че са вдахъ на тѣхъ; — дай-те ми дрѣхата, че ще идж.

Влизатъ ПУБЛИЙ, БРУТЪ, ЛИГАРИЙ, МЕТЕЛИЙ, КАСКА,

ТРЕБОНИЙ и ЦИНА.

Ето виждъ и Публий иде да ма заведе.

Публий. Добр'утро, Цезаре.

Цезарь. Добрѣ дошълъ, Публие. — Що, Бруте, и ти ли си станжлъ толкозъ рано? Добр'утро, Каска. — Кай Лигарие, Цезарь никога не ти е билъ толкозъ неприятель, колкото е на тебе тази болестъ, която та е стоила. — Колко е часа?

Брутъ. Удари осемъ.

Цезарь. Благодарѣ ви за труда и приятелството.

Влиза АНТОНИЙ.

Виждъ, Антоний, който пирува до късно презъ нощта и пакъ е станжлъ рано; — добр'утро Антоние.

Антоний. Сжщо и благородному Цезарю.

Цезарь. Кажете имъ да приготвѣтъ вжтрѣ. Заслужвамъ да ма осждѣтъ, дѣто станжхъ причина да ма чакатъ толкозъ; — и Цина, — и Метела, — що и Требоний! Има тжмо единъ часъ работа да приказвамъ съ тебе. Повни да додешъ у дома днесъ; стой близо до мене за да ми е на ума.

Требоний. Щж, Цезаре: — *(на страна)* и толкозъ на близо до тебе ще стоѣж, щото и най добритѣ ти приятели ще желаѣтъ да съмъ стоялъ малко по на далечъ.

Цезарь. Елате, приятели, елате да сръбнемъ малко вино, и като приятели сега е ще тръгнемъ заедно.

Брутъ. *(Самъ на страна)*. Сърдцето на Брута са бжса да мисли, о Цезаре, че сѣко нѣщо което са види, не е това което са види.

(Излизатъ).